

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se svote trankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami.

Belgrad 21. decembra. Oficijalno. Srbska vojska je 19. decembra s šturmom vzela sotesko sv. Nikola in turška utrjenja v njej, vzela most pri Cecini ter ga razdejala pa zasela Babino glavo, katero pozicijo so bili Turki zapustili.

Dunaj 21. decembra. „Pol. Corr.“ poroča iz Cetinja, da se vsak čas pričakuje kapitulacija trdnjave v Baru.

Bukarešt 19. dec. Ruske vojske, ki so sem prišle, imajo ukaz, pred Ruščuk marsirati, katera trdnjava se ima precej resno bombardirati.

London, 20. dec. („N. F. Pr.“) Iz Erzeruma se 18. t. m. poroča: Velik sneg je prisilil Ruse iti iz Deve-Bojuna ter se nazaj pomakniti v sedem milj proti severovzhodu ležečo vas Zumalahmad. Teški kanoni, kateri so bili odposlani od Karsa, so obtičali v globokem snegu.

Carigrad 20. dec. Sulejman paša je sem prišel.

Kruševac, 20. dec. („N. W. T.“) Prve straže polkovnika Nikolića krenile so na pot proti Novemu pazaru. Nikolić je objavil proglas na vse prebivalce Stare Srbije, v katerem jih pozivlje na orožje proti občnemu sovražniku, azijskim Otomanom. Doslej se je upor pojavil v osmih vaseh, kjer stanujejo Srbi. Nikolić je dal mej ustaše razdeliti pušek in streliva. Iz kosovskega okraja gré baje 12.000 mustehafizov proti Novej Varoši in Sjenici.

Belgrad, 20. dec. General Beli-Marković, zapovednik šumadijskega kora, je zbolel nenadoma. Govorica je, da ga bode v poveljnistvu nadomestil Ranko Alimpić.

Vojska.

Sneg in zima zadržuje Ruse v nadaljevanji in velevspešnem delu vojniškem. Zato dozdej, ko to pišemo, z ruskega bojišča denes nij važnih poročil.

Srbi dozdej dobro napredujejo. V kratkem bode menda slišati, da so začeli od več strani prijemati Niš in Vidin, obe mesti silno važni.

Turčija se napravlja na vse kriplje na brambo Adrijanopolja. V ta namen je Sulejman v Carigrad prišel, snovat novo vojsko.

Vidin, ki ga mislijo zdaj Srbi pod Horvatovičem z Rumuni vred bombardirati, je veliko, močno utrjeno mesto, z zidovi, rovi in redutami. Posadke bode zdaj kacih 10.000 mož v njem.

Iz Bosne se piše: Še nikoli nij bil naš položaj tako obupen kot zdaj, in če kmalu tuja pomoč ne pride, mora najmiroljubnejši kmet razbojnik postati, ker gospodska nema več moči varovati mu to, kar ima.

Carigradski dopisnik v „Daily News“ brzojavlja 18. t. m. z večera: Osman paša je 13. dec. poslal svojemu svaku to-le depešo: „Vedeti moraš, da smo bili v Plevni šest tednov popolnem obkoljeni. V tem času nijmo dobili nobene pomoči od zunaj, a vsi naši poskušaji, da napravimo izpad, bili so zastoj. Ker so nam zaloge živeža in streliva popolnem potekle, sklenil sem, zadnjikrat vse poskusiti, da proderem železni opás, ki nas je obdajal od vseh strani. Vspéh ti je znan. Jaz sem ujetnik in z menoj ostanki moje hrabre vojske. Pogum in neustrašenost mojih vojakov priznala sta jako car ruski in njegov brat, veliki knez Nikolaj. Vsi naši vojaki so ujeti in

se prijazno ravna z njimi. Naše ranjenike dobro oskrbujejo. Jaz sem lahko ranjen, a dobrega zdravja. Bivališča mi še nijso došlo.“

Zmaga republike.

„Francozje so te dni, ko se je Mac-Mahon udal narodnej volji, republikanskej večini, praznovali tako veliko zmago, kakor mi pri Plevni.“ S temi besedami začenja velik rusk list prvi svoj uvodni članek in se veseli zmage republike na Francoskem. Boj Mac-Mahonov in kraljevskih ter bonapartovskih strank proti republiki je bil od 16. maja do 14. decembra tako ljut, agitacija tako brezobzirna, ton Mac-Mahonovih progiasov tako sabljarsk, odločen, skoro surov, da se je bilo jako bati, da bodo republikanci na konec borbe propali proti surovej sili. Tudi ko so pri volitvah republikanci dobili kljub vsemu pritisku veliko večino, ostal je še vedno strah pred državnim udarcem in Mac Mahonci so vekali, da se ne udadé, če so prav v manjšini. A po sreči je drugače prišlo, republikanci se mogó oddahniti, oni so zmagali. Republika je najsilnejši zadnji naskok odbila, sovražnik se na vsej liniji umika in nij verjetno, da bi še kedaj dobil pogum napadati jo.

Da je tako prišlo smemo Slovanje zadovoljni biti, ne le z občnega svobodnostnega stališča temuč tudi sè stališča vnanjega položaja. Republika na Francoskem pomenja zdaj nevmešavanje v druge zadeve, pomenja mir. Zmaga monarhije bi bila v tem hipu najbrž soboj prinesla kako zvezo z Anglijo, vmešavanje v orientalne stvari in iz tega naravnih pa strašni posledek: svetovno vojsko. Saj se je uže govorilo, da so nekateri

Listek.

Slovanski ilustrovani listi na jugu.

(Poslal „rodoljub iz Štajerja“.)

Slavni francoski pesnik Victor Hugo je ne dolgo tega izustil jako lepe besede, rekoč: „Mi vsi, pesniki, modrijani, pisatelji, umetniki, imamo dvojno domovino: ena se imenuje Francija, a druga umetnost“. Tako je govoril pesnik Viktor Hugo svojim rojakom. Tudi mi Slovenci zapomnimo si te zlate besede, samo tako le: ena domovina bodi nam naša mila Slovenija, a druga literatura in umetnost: prve domovine ne moremo si ustvariti, kakor želimo, zato pa imamo proste roke, ko si ustvarjamo, kolikor imamo moči, drugo domovino, umetnost. V tej domovini namreč sme slovenski pesnik, slikar, skladatelj, pač vsi umetniki, razodevati svoje čute v svojih lepih umetnijah o našem narodu. Na slovanskem jugu mej Srbi, Bulgari, Hrvati in

Slovenci se razen vzvišenega čuta za pravo domovino goji tudi drugi lepi čut za drugo domovino, umetnost in literaturo. Kar se tiče umetnega pesništva, imajo Srbi pesnika Petra Petroviča Njeguša, Zmaja Jovana Jovanoviča; Hrvati Petra Preradoviča, a mi Slovenci Fr. Preširna in druge. V narodnem pesništvu pa smo vsi Slovani daleč in daleč za svojimi brati Srbi, katerih narodne pesni slujejo po vesoljnem svetu. Ali umetnost je jako obsežna, tudi glasba je umetnost: v tej stroki ponašajo se Hrvati z Lisinskim, pl. Zajcem in Koch-Kuhačem; pri Srbih je uže slabše; nam Slovencem pa dela čast Davorin Jenko in drugi. Slikarstvo in podobarstvo je tudi lepa umetnost: Hrvatom obetata mnogo dva mlada talenta Kikerec in Rendič, pri nas Slovencih se imenujejo Volf, Franke, oba Šubica in drugi. Majhen je število južnoslovanskih slikarjev, malo je takih, kateri bi posvečevali svoje življenje slikarstvu, in kedor se ga hoče učiti, mora iti na Dunaj, mora

prehoditi Italijo ali Nemčijo, zlasti podobar, a tega pa ne more vsakedo. Tudi imamo na slovanskem jugu dva ilustrovana lista, pri Srbih „Srpsko Zoro“, pri Hrvatih „Vienac“; oba lista prinašata raznovrstne slike. Vsak narod, kateri ima takih umetnikov, ustvari si list, za katerega delajo slike njegovi umetniki. Naši slikarji na jugu so se ve da uže tako omikani v tej stroki, da bi lahko delali kompozicije za ilustrovane liste, ali pri nas nij tako. Ilustracije „Srpske Zore“ ali „Vienca“ nijso proizvodi naše domače južnoslovanske umetnosti. Uže več ko štiri leta izhaja „Vienac“ v Zagrebu, odkar je začel prinašati slike, ljudje jih radi gledajo, večina jih občuduje in se ponaša z njimi. Pa mej temi ilustracijami je malo Rendičevega in Kikerčevega dela. Tudi „Srpska Zora“, katera izhaja na Dunaji v vezkih po enkrat na mesec, prinaša v vsakej številki po pet do sedem ilustracij. V tem listu lahko najdet e podobno slavnega republikanca Adolfa Thiersa,

Mac Mahonu svetovali, naj z odločno akcijo na zunaj zatrè notranje vrenje.

Govor slovenskega poslanca V. Pfeiferja

(v državnega zbora 316. seji dne 3. decembra 1877.)

Jaz bi se rad izrekel proti nekaterim izmed mnogih priboljškov, ki se dajo banki za podelitev hipotekarnih kreditov in posebnih pravic.

Jaz v tem oziru ne mislim nacionalnej banki prav nič oporekati nego jedino konstatiram, da se gospodar na kmetih pri jemanji posojila boji in plaši nacionalne banke isto tako, kakor otrok, ki se je opeknel, ognja; — toda ne kakor da bi bila nacionalna banka v svojem ravnanju nesolidna — ne, tem več baš zato, ker je prerealna in presolidna ter od same njene solidnosti dolžnik, ki je prejel od nje pomoč, pogine, in sicer zato, ker se nacionalna banka samo pod železnimi uveti za dolžnika ter z veliko previdnostjo, katera onemu, ki hče vzeti od nje denar na posodo, prouzročuje velike troške, upušča v posojilske kupčije in, kadar mine obrok ter se nij denar vrnil, brez milosti upotreblja svoje privilegirano eksekucijsko pravo.

Jaz poznam samo jedno jedino osobo, s katero je toliko težko sklepati kupčije, in ta je fiškus, katerega zastopa ta ali ona velemodra finančna prokuratura — a potem pride takoj na vrsto hipotekarni oddelek avstrijske nacionalne banke.

Moja nemerodajna misel smeri na to, da bi uveti za dovoljenje posojila imeli na dolžnika samo toliko pritiskati, kolikor je pri posojilske kupčiji ter nje varnosti absolutno potrebno.

Visokost obrestnega merila je pak v obratnem razmerju z varnostjo zahteve ter s popolno veljavnostjo valute; ali banka posojuje samo na precej velike obresti, manje od 6 odstotkov nikoli, plačuje se slabo valuto, ona ne daje gotovega denarja, niti ne bankovcev, nego jedino zastavna pisma, katera mora vsak, ki treba denar ter si ga tudi posodi, še le realizovati, ona ne izdava svojega denarja za posojilske kupčije, temveč daje samo novece, katerih vzame na posodo pri lastnikih zastavnih pisem; ona gospodari prav za prav čisto brez svojega a le s tujim kapitalom ter nalaga tuji kapital, zastavna pisma, na obresti

s 5 odstotki, dočim ona prejmlje za-nja po 7 in več odstotkov.

S tega stališča naj mi bode dovoljeno opozoriti na nekatere določbe, katere, kolikor so vrlo težke za onega, ki si denar posodi, toliko tudi segajo preko one meje in mere, katera se meni zdi potrebna za pridobitev kupčijske varnosti.

Po §. 12, odstavek d. pred nami ležečega načrta statutu, bi imela banka pravico imeti, „zapale obresti ter zajemne obroke z istimi prisilnimi sredstvi izterjavati, s katerimi se zemljiščni davek izterjava.“ Ta določba je po mojej misli nekakova nepravilnost, ker so zahteve bankine privatne zahteve, katere prinašajo banki dobiček, zatorej nemajo uživati pri izterjavanju onih prednostij, katere pristojé jedino javnim davkom.

Nadalje ima banka po §. 13. samo tedaj pravico na katero hipoteko dati posojilo „ako posojilo dosega polovico vrednosti hipotekine, a to največ“ — to se protivi določbi vzajemnega mestjanskega zakona, po katerem dajo zemljišča do dveh tretjin a hiše do polovice vrednosti sirotinsko varnost ter se do te vsote mogo sprejemati za zastavine; to umanjšanje od dveh tretjin na polovico vrednosti sirotinske varnosti pri zemljiščih škoduje realnemu kreditu in pušča bankinim denarjem uživati večje pokroviteljstvo nego denarjem sirotinskim.

Tudi se mi zdi, da se je šlo predaleč, ko je dobila v §. 24 banka pravico, od zaostaviših vsot terjati tako visoke zadržne obresti, kakoršne bi se jej vselej videle primerne. To se pravi dolžnika popolnem izročiti v bankine roke; in kakor bi se protivilo bitstvu posojilnega ugovora, ako bi si htel upnik izgovoriti, da zahteva takove obresti, kakoršne bi se mu dozdevale prilične, baš tako bi se imela takova določba izključiti tudi od zadržnih obrestij, in to tem bolj, ker postava izrečno določuje 6 odstotkov zadržnih obrestij.

Ako uže hte bankovčno banko smatrati za poklicano, da sklepa hipotekarne kupčije, treba je bilo razmotavanje takovšnih kupčij takó urediti, da dobé gospodarji v potrebi pravo pomoč, a ne, da se naravno ravnotežje uže prej premakne na škodo dolžnikovo ter da je tá obvezen z raznimi dolžnostmi in pristavki na milost in nemilost mnogoštevilnih bankinih pravic ter ga more ona naposled s

privilegirano močjo eksekutovati. Kako različem je denarnodružni duh, kateri veje po vseh teh določbah, od onega prav človekoljubnega, ki ga nahajamo po staroavstrijskih tradicijah, kateri je v banknem statutu leta 1704 prinesel stavek, ki ga je navel gospod poslanec za Šlukenovo (dr. Herbst) „da se mogó iz fondov te banke za priboljšanje obrtstva posoditi denarji za 3 odstotke“.

Naj bi se na ta moja opozorjenja v poznejšji dobi oziralo in naj se banka privede nazaj na ono pot izdatne podpore trgovstva, obrta in posestva, katere ne bi bila smela nikdar zapustiti.

Za sedaj se zadovoljujem s tem, da se posebno glasuje ob odstavku d v §. 11.

Politični razgled.

Notranje delo.

V Ljubljani 22. decembra.

Na *Dunaj* je bil prišel prelvčeranjem minister Tisza in z Andrassyjem imel razgovor o orientalnem in nagodbenem vprašanju.

Ogerski odsek za col je sprejel povišanje cola na kavo od 16 na 24 gld.

Vnanje delo.

Ruski car je od meje telegrafiral knežinji rumunskej, zahvaljevajoč se za pripravljeno mu lepi sprejem. Telegram končuje: Naj Bog dá, da bomo mogli skoro skleniti vspešen in slaven mir.

Iz *Berlina* se poroča dunajskemu listu, da je knez Gorčakov tja naznanjal, da Rusija smatra konferenčne sklepe kot pretečeno in ne več obstoječo stvar. Zdaj se ne govori več o reformah v Turčiji, temuč o tem, kako se bodo naredile razmere v Turčiji, katere bodo stvarile stalen red v Turčiji. Zato pa porta nij več sposobna.

Iz Berlina poročajo, da se na pruskem dvoru zoper *Bismarcka* močno agitira, zlasti pri cesarici. Govoric je mnogo o krizah mej višjim uradništvom.

Na *Angleškem* se vojna stranka turkoljubov močno napenja in zabavlja. Vladni list „Standard“ je hud na zvezo treh cesarjev, torej tudi na Avstrijo, ker nij hotela za John Bulla kovanja iz žrjavice vleči. „Ne ruske zmage, ne slabost Turčije, temuč to, da Nemčija in Avstrija dovoliti Rusiji svoje zmage okoristiti se kolikor hoče, sili nas, da meč potegujemo“ — pravi.

Iz *Rima* se telegrafira, da bode ruski poslanik pri papeškem dvoru, knez Uruzov, povrnil se v Rim, kjer so se ruske razmere zboljšale.

(Dalje v prilogi.)

Gambette, mnogo imenitnih ruskih vojskovodij iz sedanje rusko-turške vojske, mnoga mesta in tvrđnjave v Bolgariji in v Aziji. „Vienac“ poznajo bralci vašega cenjenega lista mnogo bolje, v njem je Kars, Erzerum itd. Kdo pa dela te ilustracije? Ali naši umetniki? Ali Kikerec, Kršnjavi? Ali morda kak drug slavnejši slovanski ali nemški umetnik? Ne. Po svetu izhajajo jako lepi ilustrirani listi, zlasti tudi nemški, n. pr. „Gartenlaube“, „Ueber Land und Meer“, „Leipziger illustrierte Zeitung“ itd. Kdor si pridno ogleduje ilustracije nemških listov in ob enem tudi pazno bere „Vienac“ in „Srpsko Zoro“, ta je lahko opazil, da ravno tiste ilustracije, katere so bile pred mesec dnij v listu „Gartenlaube“, „Leipziger illustrierte Zeitung“ itd., ravno tiste, pravim, so za mesec dnij pozneje v „Srpskej Zori“ in „Viencu“. Kako pa to? Ali so same prišle v „Vienac“ in „Srpsko Zoro“? Urednik „Vienca“ ali „Srpske Zore“ piše uredniku nemških listov, lahko tudi čeških, poljskih itd., naj mu pošlje svoje ilustracije, katere je

uže porabil in ta jih tudi dobi za prav mali denar. Ilustracijo, katera je stala urednika nemškega lista kakih 70—100 gold., dobođe urednik „Srpske Zore“ mnogo ceneje. Nemški (pa tudi ruski. Ur.) ilustrirani listi, n. pr. „Ueber Land und Meer“, imajo nalašč na bojnem polju slikarja, kateri slika prizore na bojnem polju, tvrđnjave itd., ter jih pošilja svojemu listu, kateri ga zato dobro plača, in naj se zdaj preudari, koliko denarja je treba tacemu specijalnemu slikarju na Bulgarskem, ali kje v Aziji; „Srpska Zora“ jih nema, ali prinaša ravno tiste prizore, kakor tisti listi, kateri jih imajo. S tem nameravamo samo to povedati, da ti listi ne prinašajo sploh proizvodov svoje domače umetnosti. Naši ljudje hočejo imeti in gledati slike, kakor drugod. Urednik jih mora vzeti od koder zna in mi smo jim povedali, od kod jih jemlje, ne zato, ker smo stari pesimisti in idejalisti, nego zato, ker je to potrebno, da bi pozneje tistemu, kateri bi nam podajal izvirne ilustracije, bili bolj hvaležni. Slovani smo in dobri domoljubi,

kateri priznavamo, da to, kar nij naše, pač nij naše in nema za nas velike vrednosti.

Mi Slovenci še do zdaj nijmo imeli ilustriranega lista. Uredniki naših lepoznavskih listov do sedaj še nijso hrepeneli po takih ilustracijah, kakoršnih ima dosti „Vienac“ in „Srpska Zora“. Vsak rodoljub in gojitelj slovenske umetnosti se je razveselil, ko je bral vabilo Stritarjevo v zadnjem listu „Zvona“, v katerem naznanja veselo novico, da bo „Zvon“ še s prihodnjim letom izhajal in izdajal izvirne slike, katere bodo dobivali naročniki za priloge. „Zvon“ bo tedaj na slovanskem jugu prvi list, kateri bo prinašal redno samo izvirne slike. G. Stritar je povabil slovenske slikarje, ter jim podal priložnost v svojem listu, naj gojé in pospešujejo slovensko in slovansko umetnost. Nam se bodo podajale izvirne slike, z njimi se bode smel ponášati vsak Slovenec rekoč, to je naše in samo naše, tega si nijmo posodili, to je naša lastnina.

Dolžnost vsacega omikanega in po omiki hrepenečega Slovenca je, da podpira sloven-

nih glasov, a treba mu je tudi — kase. Slovenski vseučiliščniki, ki so udje, nad silo store za društvo; pričakujemo torej še od vrlih slovenskih domoljubov, ki morejo, da pristopijo k slavjanskemu pevskemu društvu kot podporniki, ter na ta način pomagajo najvrlemu slavjanskemu društvu, ki je na Dunaji, gmotno na noge. Podpornina je na mesec 50 nov. na leto torej 6 gld. Podporni udje tiskajo se v letniku. Oglašja se pri dr. J. Lenochu, advokatu I. Bräunerstrasse 6, Wien.
Radovan Perunov.

Domače stvari.

— (Daci ljubljanskega mesta.) Uže zadnjič enkrat smo omenili, da je letos zlicital nekov jud iz Hrvatskega, Leopold Schwarz se kliče, užitninski davek za Ljubljano in bi imel v tej lastnosti tudi prevzeti vse dace, ki so last in dohodek ljubljanskega mesta (kakor štantnina, tlakovina, klavina, pivni krajcar itd.) Prej je to v rokah imela domača družba (Hočevlar-Tavčar-Vilhar in dr.) a letos je bil te domačine tuj jud prehitel in finančno ministerstvo ga je za državni užitninski davek potrdilo. Ne pa tako ljubljansko mesto. Temuč občinski zbor ljubljanski je v tajnej seji v petek po dolgem preudarku z veliko večino sklenil svoje dace v izklicnej svoti od 43.360 gld. ne judu Schwarzu dati, temuč še enkrat razpisati ofert do 27. t. m. s prepričanjem, da bode mesto po tem potu dobilo več nego oni jud obeta, in bode poleg tega tudi stvar v domačih rokah ostala, ne pa da bi tuji judje občinstvo na naših šrangah šikanizirali pa še denar zasluževali in iz naše dežele nosili. Ker je bila seja, kakor rečeno, tajna, nij da bi več o tem poročali za zdaj. O javnej seji poročimo prihodnjič.

— (Denes) je v gledališči slovenska predstava.

— (Prof. Kotljárevski.) Poroča se nam, da je slavni, in tudi v Ljubljani dobro znani ruski učenjak in profesor Kotljárevski v Kievu nevarno obohel.

— (Dr. Geitler), profesor slovanskega jezikoslovja na Franjo-Josipovej univerziteti v Zagrebu, je te dni došel v Ljubljano, kjer misli prebiti božične počitnice, da preišče slovanske, posebno glagolske rokopise v ljubljanskej licejalnej biblijoteki.

— („Savinjsko učiteljsko društvo“) ne bode zborovalo 29. t. m., ampak 30. t. m. ob 4. popoldne, s čimer se zadnje poročilo popravlja. Drugo ostane pri prejšnjem. Odbor.

— (Vipavska čitalnica) napravi sv. Štefana dan, dne 26. decembra 1877, v svojih prostorih v Tabru veselico, katere program je: I. „Pravi Slovenec.“ Vesela igra v enem dejaji. II. „Pri meni bod.“ Spevoigra v enem dejanji. III. Ples. Vstopnina k predstavi kakor navadno. K plesu 50 kr. Začetek ob 7. uri zvečer. K obilnej udeležbi uljudno vabi Čitalnični odbor.

— (Mariborska čitalnica) ima stara leta dan po polu dne ob 4. uri občni zbor. Dnevni red je: 1. Poročilo tajnikovo. 2. Poročilo denarničarjevo. 3. Volitev predsednikova. 4. Volitev tajnika, ob enem podpredsednika. 5. Volitev denarničarja. 6. Volitev 4. odbornikov. 7. Volitev 2 namestnikov. 8. Razni predlogi — posebno o preuredbi društvenih pravil. Po dokončanem dnevnem redu bode se pričakovalo s petjem in plesom novo leto.

— (Slovenska Matica) je imela odborovo sejo 19. t. m. Iz poročila tajnikovega je razvidno, da je od zadnje seje pristopilo 42 novih udov, 4 pa so izstopili. Za znanstveni časopis se je oglasilo 113 naročnikov; g. Božidar Raič pismeno nasvetuje, da bi časopis moral imeti 2 urednika, ker je tajništvo Matice preobloženo, da bi moglo opravljati to delo. Končna določba se bo prepustila občnemu zboru, ki se bode sklical proti koncu meseca januarja. G. Raič v svojem pismu tudi opomenja, da naj bi Matica kaj storila za izdajo slovenskega slovnika in poskrbela, da se nabrane reči v abecednem redu natisnejo. Odbor pa izjavlja, da Matica v tem oziru ne more ničesa storiti, ker je slovník v drugih rokah. Profesor Glovacki se je ponudil, da spiše „floro slovensko“, če bi jo Matica hotela dati na svitlo. Reč se je izročila v pretres odseku za izdajanje knjig. G. Cigale je dovršil uredovanje slovenskega zemljevida in naznanil odboru, da za svoj trud pri izdelavi zadnjih treh kart ne zahteva 200 gld., kakor se mu je prejšnja leta dajalo od 3 kart, ampak le (1) 150 gld. Odbor sklene, da naj se g. Cigaletu, kadar se mu pošlje nagrada, izreče ob enem odborova zahvala za njegov trud in prizadevanje. — Knjige Matične za leto 1878 so razen imenika udov v letopisu uže natisnene vse in se bodo razposiljale o novem letu. — Šoli v Framu na Štajerskem in čitalnici v Mozirji, kakor tudi nekemu udu, se daruje nekaj knjig, ki jih Matica ima še v zalogi. Enako se dovoli, da Matica da toliko knjig, kolikor jej je mogoče, nekemu gospodu, ki se hoče za dosmrtnega uda vpisati. — Določi se dalje, da bode imel prihodnji občni zbor meseca januarja voliti 16 novih gospodov odbornikov. Po pravilih namreč izstopi vsako leto 10 najstarejših odbornikov, in ti so gg: Močnik, Vilhar, dr. Zupanec, Erjavec, Žolgar, Majciger, Parapat, Jaran, Kozler Peter in Krišper Valentin. Prostopoljno so se odpovedali gg. Gorjup, Wieshtaler, Pleteršnik, Žakelj in Herman, umrl je g. Tušek. Izrečani odborniki se morejo zopet voliti. — Glede tiskanja Matičnih knjig se sklene, da se bo oddalo tistej tiskarni, ki ga bode naj ceneje prevzela, kar bode poskrbel gospodarski odsek. Ker č. gg. Legan in Kogelj naznanjata, da ne moreta več poverjenika biti, se za Pivko za poverjenika izvoli č. g. župnik Drobnič, za Idrijo pa župan g. Treven. Ob enem se v Varaždinu za poverjenika izvoli g. prof. Stare. Končno se določijo nagrade gg. pisateljem.

— („Jugoslovenski Stenograf“), v Zagrebu izhajajoč strokovnjašk list, je ravno dokončal svoj drugi tečaj. Kakor se kaže, ima uredništvo tega lista dovolj podpornikov in je mej Jugosloveni precej ljubiteljev stenografske umetelnosti.

— (Isterski deželni zbor) se snide 27. t. m., da bode Lošinjanom za poroka za nekovo pomorsko posojilo, če bo hotel. „Naša Sloga“ pri tej priliki piše: „Kad je našega jezika u Istri veči diel, i kada su sami Niemci i Talijani stvorili, a cesar potvrdio zakon, da se na svakom sudu i sboru zemaljskom može rabiti narodni jezik, zašto se negovori i hrvatski u Poreču? Ovo pitamo i pitat čemo dan za danom, dok nam god nedojde vesela novica, da se je naš liepi jezik počastio i med velikom gospodom govorio. Ono pet šest ljudi, što jih za prave naše držimo, treba da jedanput počmu tvrdo i postojano branit

naše pravo. Kad budu drugi vidili, da se mi sami branimo, kako znamo, i da se nestidimo svojega jezika, onda će nas i oni pravo poštovati.

Jetika je ozdravljiva! Radgostski univerzalni čaj in rožnovski maho-rastlinski celtički,

priporoča se posebno
za vse, tudi za zastarane bolezni na pljučih, za srčne, prsne in vratne bolečine, posebno za sušico, želodečevo slabost, za splošno slabost čutnic in proti začenjajočej se pljučnici!

Veliko število priznanskih pisem razpolaga se v prepričanje.

Javna zahvala.

Gospodu J. Seichertu, lekarju v Rožnovi v Radgostskem.

Čestiti gospod!

Po dostanem nevarnem pljučnem vnetji mučil me je cela tri leta suhi kašelj in ponavljajoča se hripavost. Pretečeno jesen postalo je moje žalostno stanje tako hudo, da sem cele kosce strdene krvi izkašljeval in trpel sem pri tem zaradi prebavenja in telesne slabosti, mrzlice in ponočno me jako slabečeno potenje. Zdravnik — moj prijatelj — konstatiral je začetek jetike!

Po dolgem brezuspešnem zdravenji poskusil sem vsled sveta mojega zdravnika kot zadnji pripomoček Vaš Radgostski univerzalni čaj, kateremu se zahvaljujem uže mnogi v našem mestu za zopet pridobljeno zdravje, ter rabim za olajšanje suhega in žgečega kašljanja Vaše Rožnovske celtičke.

V kratkej dobi izboljšalo se je moje brezupno stanje tako, da se čudijo vsi moji znanci, kakor tudi moj zdravnik, kateri nikakoršnega ozdravenja nij upal.

Kašljanje nehala je popolnem, ravno tako nijsem več kri pljuval in nehala je tudi ponočno potenje, povrnil se je zopet tek in močnejši kot poprej, in tako pridobilo je moje slabo telo zopet poprejšnjo krepost in elastičteto.

Komaj po četiritednem uživanji sem popolnem zdrav in vesel in zahvaljujem svoje ozdravenje poleg Boga jedino le Vašim pripomočkom.

Prosim Vaše blagorodje mojej stari materi, katera uže četiri leta trpi na srčnem bodenji in težkem dihanji, priposlati proti poštnem povzetku dva paketa tega čaja in ravno toliko škatljic maho-rastlinskih celtičkov in želim iz srca, da bi ta izvrstni lek in nedrago hišno zdravilo zasluženo splošno priznanje pridobilo, ter ostajam s posebnim spoštovanjem Vašemu blagorodju hvaležni

Ivan Celeryn, kaplan.

V Cerhovicah 14. aprila 1875.

Gospodu lekarjarju J. Seichertu v Rožnovi!

Prosim, da mi pošljete deset zavojev svojega izvrstnega „radgostskega univerzalnega čaja.“

Spoštljivo se bilježim

Dr. H. Einhorn,
okrajni zdravnik.

V Eisenstadtu (na Ogerskem) 19. jul. 1876.

Od tega po zdravniškeje razložbi in predpisih pripravljene čaj velja za 14dnevno rabo pripravljene paket z nakazom o rabi 1 gold. av. velj. Jedna originalna škatlja Rožnovskih maho-rastlinskih celtičkov 50 kr. Za kolek in zavijanje pa 10 kr. posebej.

Radgostski univerzalni čaj in Rožnovski maho-rastlinski celtički dobivajo se jedino le v lekarni J. Seichertu v Rožnovi (na Moravskem) in razpošiljajo se naročila na vse strani proti poštnemu povzetku.

Da je pa p. n. občinstvu bolj prirodno, imajo tudi zaloge sledeči lekarji: W. Mayer v Ljubljani, A. Beinitz v Celovci, W. König, gradsko predmestje, v Mariboru, Anton Nedwed „zum Mohren“ in Milosrdniška lekarna v Gradcu in J. Cejbe v Zagrebu.

Rožnovska čutniška esencija, hitro in stalno deluje zoper tganje, prehlad, čutniško in mišično slabost vsake vrste. Originalna steklenica 70 kr. av. velj., za kolek in zavojbo 10 kr. več. Prava se dobode jedino direktno iz lekarne v Rožnovi (Moravska). (377-1)

Snovanje italijanskega novega ministerstva se težavno vrši. Crispi dela težave. On terja, da se predlog o potrditvi pogodbe sicilijanske železnice potrdi, predno on stopi na vladanje.

Dopisi.

Iz Maribora 20. dec. [Izv. dop.]

Kako je naše ponemškuteno mesto za divjake Turke zavzeto, ki so nekaj tudi Štajersko pustošili, kaže to: 16. t. m. se je predstavljala tukaj dunajska igra: „Der närrische Schuster,“ in pri tej priliki je igral ec g. Pauser nekaj kitic kupletov prepeval. Ko so mu aplaudirali je tudi pel od boja Rusov s Turki, ter izrekel željo, da naj vsi Rusi — pocrknejo, da ne bode več sluha ne duha od njih. Še ve da je dobil tudi nepričakovan „aplau“, od bastardiranih mariborskih Nemcev, kar se v našem gledišči le redkokrat zgodi, in čudež, da nij svoje psovke še drugikrat popeval. Bilo bi boljše, da bi se dotični igralec v take reči ne mešal in rajše svoj predmet boljše naučil, da bi mu na odru besede gladkeje tekle.

Pač Plevne je tudi naše nemškutarje in turkofile močno zgrabil. Otožni in klaverni so, a navdušenost iz veselje nas drobnega števila Slovencev je veliko. Tudi mi pričakujemo tu, v slovenskem Strassburgu, boljših časov od občnega povzdiga slovanske stvari v prihodnosti, pa se nikdar ne udamo!

Iz Novega mesta 20. dec. [Izv. dop.] V nedeljo 16. t. m. ob 5. uri po polu dne se je vršila v naši čitalnici razdelitev obleke in obuvala učencem in učenkam tukajšnje ljudske šole pred mnogobrojnim občinstvom, v navzočnosti okrajnega glavarja g. Ekela in njegove soproge, g. kanonikov Grašiča in Legata in dr. Iz v srce segajočega govora, katerega je pred delitvijo poslušalcem govoril naš vikar in podpredsednik čitalničnin g. Ivan Tomazič, duša in voditelj temu blagemu podvzetju — hočemo sledeče posneti: Kakor drugod, tako je tudi v Novem mestu veliko revnih dečkov in deklic, ki hodijo v tej nemilej zimi slabo oblečeni, strgani, od mraza trepetajoči z raztrganimi črevlji, ki morajo po dve, celo po tri ure z mokrimi otrpnenimi nogami mirno v klopi sedeti, ter pazljivo poduk poslušati, brati, pisati. Nij potem čuda, da zdaj ta, zdaj ona pridna deklica iz šole izostane

sko slovstvo in to se tako dela, da se naročamo na lepe knjige in časopise. Jaz hočem tukaj govoriti samo o naših lepoznanških listih, zlasti o „Zvonu“ in sicer o stvari, katera mi uže dolgo na srcu leži. Vedno se vprašam, ali je Slovincem res potreba treh lepoznanških listov ali ne? Ko bi vsak ustrezal slovenskim terjatvam in zastopal vsak svojo stroko popolnem, bilo bi dobro. Ali vsi trije so lepoznanški, samo, da vsak po svoji vrednosti?

„Zvon“ bi se moral bolj razširiti po Štajerskem in Primorji, kajti to je list, kateri nam najbolj ugaja in zasluži, da se udomači še tam, kjer so ga do sedaj pogrešali.

„Zvon“ podpirajmo kakor se spodobi, kateremu je svet slovenski jezik, a svetinja slovensko slovstvo, kateri je uže mnogo koristil nam Slovincem, naj nam tedaj še koristi dolgo in dolgo, naj širi slovensko zavest mej rojaki in rojakinjami, naj nam bogati in množi literarno premoženje na veselje in čast.

in čez teden, čez 10 dnij zopet v šolo prišedša na vprašanje, zakaj nij v šolo hodila, mi lo odgovori v svojej odkritosrčni priprostosti: zeblo me je, nijsem imela črevljev, nijsem imela obleke. — Glede na take žalostne okolnosti je uže lani g. vikar sprožil idejo, da bi se letos za sv. Miklavža vrednim ubogim otrokom podelilo toplih oblek in obuvala: kar se je govorilo, to se je sijajno izvršilo. Sre dišče vsemu temu bila je se ve da čitalnica. Tukaj so igrali 2. t. m. dve igri v prid temu namenu naši diletanti, katerim se izreka iskrena zahvala za čisti dobiček do 80 gl. tistega večera. Pa ne samo čitalnica, celo mesto se je udeleževalo tega kristijanskega dela; sleherni je dal, kar je mogel, ta denarja, oni usnja, tretji družega blaga; delalo se je vzajemno, pobiralo se je pri obeh tukajšnjih političnih strankah in nabralo se je čez 80 gl. denarja. Zato presrčna zahvala celemu prebivalstvu Novega mesta! Ubilježiti moramo tudi tu, da je blaga gospa Ekelova zraven milih darov tudi sama šivala za revčke, in da ste gospe Šulcova in Seidlova za jednajst deklic vso obleko brez vse plače seshile in naredile. Bog je živi!

Gineni smo pa bili, ko so otroci, na vprašanje gospoda govornika obljubivši, da se bodo vredne storili lepih darov sv. Miklavža, ter pridno v šolo hodili, pridno se učili in ubogali, in molili za svoje dobrotnike, eden za drugim, po imenu klicani k bogato obdarovanej mizi stopali, ter iz rok milostljive gospe Ekelove darove sprejemali. Devet dečkov in jednajst deklic je bilo tako kompletno oblečenih in še eno lepo štruco je nesel vsak domov. — Gospodu vikarju I. Tomaziču pa tu izrekamo najtoplejšo hvalo za njegovo lepo, blago delo in kristijansk čin.

Po razdelitvi je sledila veselica: igrala sta čestita gg. P. Hugolin Sattner in Parma na glasovir in gosli: njiju muzikalčne produkcije poslušati je bila ta večer do pozne ure največja radost. Slava jima! Mi pa nazadnje želimo in molimo, da bi Novomeških revežev in sirot po šolah sv. Miklavž ne pozabil nikdar več.

Z Dunaja 19. decembra. [Izviren dopis.] Dunajsko cecilijško društvo je slavilo nedavno obletnico svojega, lani umrlega, na klasičnem in cerkvenoglasbenem polji slovečega, bivšega pevovodje — A. V. Ambrosa. Imenovano društvo priredilo je v ta namen koncert v dvorani Bösendorfovej. Pri tem koncertu sodelovala sta, kakor sem vam uže jedenkrat poročal „Wiener Sängerbund“ in „slovansko pevsko društvo“. Program je bil zelo zanimiv, izvršil se je sledeče: 1. Govor J. Batke v spomin dr. A. V. Ambrosu. 2. a) Pierre de la Rue, b) D. Bortniansky, zbor cecilijškega društva pod pevovodjo g. Böhma. 3. Rosette: Krista smrt, recitatio in arija, pela je gospa F. Hausleitner. 4. Förchtgott: „Kitica slovanskih narodnih,“ pelo je „slovansko pevsko društvo“ pod vodstvom gosp. A. A. Buchte. 5. a) Saint-Saëns, Bach recitatio in arija, b) Schulhof, Bach Gavotte, igral je na glasovir komorni virtuoz Labor. 6. a) Hindostanska narodna pesen „Večerna voznja“, b) Mendelsohn: „Der frohe Wandersmann“, oba zbor je pel „Wiener Sängerbund“. 7. a) Ambros: „Gondolière“, b) Schumann: „Novelte“, igral je na glasovir J. Labor. 8. a) K. Bendl: „Rūzinsko“, b) Vilhar: „Pri luni“, oba zbor pelo je „slovansko pevsko društvo“. 9. a) Schubert, b)

Brahms. Pesni pela je gospa Hausleitner. 10. Kuntz: „Hymnus an Odin“, zbor, pel je „Wiener Sängerbund“.

Da vam podam ves program ima svoje vzroke. Koncert vršil se je v dvorani, ki je namenjena jedino umetnosti na muzikalnem polji in prednostnim predavanjam. Slovansko pevsko društvo je nastopilo pri tej priliki prvokrat v tej dvorani in prvokrat sodelujoč z nemškimi pevci.

Prvokrat so se razlegali tudi glasovi slovanskih pesnij v dvorani, kjer nastopijo inace le nemška društva in kar je največje važnosti: slovansko pevsko društvo je se svojimi produkcijami več priznavanja, več rokoploska želo, nego „Wiener Sängerbund“ ter „dunajsko cecilijško društvo“, in strog nemšk kritik, ki je vsako produkcijo slovanskega pevskega društva z rokoploskom pohvalil, pisal je, da se je pri tem koncertu najbolj odlikovalo slovansko pevsko društvo in objavil je to v nemškem časniku. Dotična kritika glasi se v ekscerptu: Der folgende brachte Chöre des slavischen Gesangsvereines (slavische Weisen in der geistvollen Interpretation Förchtgott's, dann beim Mondenschein, harmonisirt von Förchtgott, Schlum're süß, mein Röschen, von Bendl) — denen, was Geist und Reinheit des Vortrages betrifft, die Palme des Abends gebührt. Kritike Ambrosovega koncerta so bile tudi v raznih družih dunajskih časnikih; vseh ne bodem navajal, ali v obče so trdile, ka se je slovansko pevsko društvo izmej družih odlikovalo; še celo „Illustr. Extrablatt“ je pisal: Interessant war für uns der gelungene Vortrag mehrerer slavischer Chöre seitens des slavischen Gesangsvereines. — Če se pomisli, kako stroga da je dunajska kritika, koliko več da se ima soditi stroga kritika, ako je povoljna, imate tu od nasprotnih, Slovanstvu sicer ne prijaznih, kritikov o slovanskem dunajskem pevskem društvu to potrjeno, kar sem vam tolikrat o slovanskih koncertih poročal.

Slovanom je teško z Nemci meriti se. Če je uže tu in tam kakovo prizadevanje Slovanov dohajati kulturne narode, kakor je teh gotovo jeden nemški, naj bode uže v tej ali drugej stroki, imelo vspeh, smelo se smemo ozirati na slovansko pevsko društvo na Dunaji, ki ne le v pesni zjedinjuje in približuje razne slovanske rode, timveč tudi nemštvu kaže bisere slovanskih narodov ter s krasnimi slovanskimi pesnimi Nemcu dokazuje, koliko kulturnih močij, koliko naravne kreposti, koliko neprecenljivih, nedosegljivih lastnostij se nahaja v slovanskem narodnem pesništvu. — Pele so se v Bösendorfskej dvorani najprvo slovanske narodne, ruska, maloruska, hrvatska, sloveška in zopet ruska; izmej zborov je bil jeden slovenski, znana po celem slovanskem svetu Vilharjeva: „Mila, mila lunica.“

Uže dolgo mi je nekaj na srci. Denes o priliki, ko sem vam poročal, kako vrio se je slavjansko pevsko društvo oponeslo in celo nad nemškimi društvi bilo zmagovito, položil bi vam Slovincem, ki ste radi podpiratelji tam, kjer gre za napredek in čast in širjenje slavjanske slave mej tuje narode, rad na srce, da pri slavjanskem pevskem društvu do denes nij ni jednega podpornega uda mej tem, ko jih je izmej Čehov, Srbov in celo družih narodov uže precej. Društvo ima dovolj spret-

Umrli v Ljubljani

od 17. do 20. decembra:

Anton Kern, 61 l., vdovec, v bolnici, za rakom.
— Ivana Kobler, obojnjica, 55 l., v bolnici, za možjansko vodenico. — Ivana Zadnikar, kajžarja hči, 1 l., v Črnej vasi št. 22, za božjastjo. — Aleksander Golijaš, gostilničarja sin, 1 l., na sv. Petra nasipu št. 65, za krčem. — Urša Gostinčar, obojnjica, 63 l., v bolnici, za srčno napako. — Franjo Kump, črevljar, 36 l., v bolnici, za sušico.

Tržne cene

v Ljubljani 22. decembra t. l.

Pšenica hektoliter 9 gld 51 kr.; — reš 6 gld. 25 kr.; — ječmen 5 gld. 73 kr.; — oves 3 gld. — 25 kr.; ajda 6 gld 34 kr.; — pros 5 gld. 70 kr. — kornuza 6 gld. 80 kr.; krompir 100 kilogramov 3 gld. 05 kr.; — fižol hektoliter 8 gld. 50 kr.; masla kilogram — gl. 92 kr.; — mast — gld. 80 kr.; — špeh frišen — gld. 66 kr.; — špeh povojen — gld 72 kr.; jajce po 3 kr.; — mleka liter 7 kr.; govednine kilogram 52 kr.; — telestine 50 kr.; — svinjako meso 48 kr.; — sena 100 kilogramov 2 gld. 05 kr. — slame 1 gold. 78 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 6 gold 50 kr.; — mehka 4 gld 50 kr.

Dunajska borza 22. decembra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	63 gld. 50	kr
Enotni drž. dolg v srebru	66	55
Zlata renta	74	65
1860 drž. posojilo	111	50
Akcije narodne banke	782	—
Kreditne akcije	23	80
London	120	15
Napol.	9	63
C. kr. cekini	—	—
Srebro	105	55
Državne marke	59	35

V najem

se daje za daljši čas pristava, pripadajoča graščini Hollenburg, jedno mlijo od Celovca oddaljena, prav blizu ljubljanske ceste, katera ima 33 oralov njiv, 16 oralov travnikov in vrto ter 5 oralov pašnikov, poleg poslopja za stanovanje in gospodarstvo ter dobivanja drv za kurjavo in stelje.

Natančneje o tem se izve pri

dr. Ivanu pl. Vestu,
c. kr. notarju v Celovcu.

(401—1)

Oznanilo preselitve.

Podpisani naznanjam svojim p. n. klijentom, da sem se iz priležnega stanovanja na sv. Petra cesti št. 6 preselil v prvo nadstropje iste hiše, kjer imam tudi prijetno in kurjeno čakalnico.

(395—3)

Dr. Josip Derč.

Štev. 7235.

(394—3)

Razglas

gledé izpraznjenih sirotinskih ustanov.

Letos je nekaj sirotinskih ustanov v letnem znesku 48 do 50 gld. izpraznjenih.

Pravico do užitka teh ustanov imajo uboge kranjske sirote možkega in ženskega

spola, ki ljudsko šolo obiskujejo, od dovršenega 6. do dovršenega 15. leta starosti.

Prositelji za te ustanove naj dokažejo starost po rojstvenem listu, uboštvo, način sirotinskega stanu (ali so popolne sirote, ali na pol, po očetu ali po materi), bivališče, potem naj dokažejo, ali uže kako šolo obiskujejo, tudi je navesti v prošnji, kdo da je siroti postavni ali od sodišča nastavljeni zastopnik.

Nekolekovane prošnje naj se uložijo pri dotičnih c. kr. okrajnih glavarstvih, a v Ljubljani pri mestnem magistratu

do 15. januarja l. 1878.

Od deželnega odbora kranjskega.

V Ljubljani, dne 5. decembra 1877.

V „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani je izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Potem

Trije javni govori.

Govorili prof. Fr. Šuklje, Iv. Tavčar in prof. Fr. Wiesthaler v ljubljanski čitalnici. 8° 9 pol. Cena 30 kr.

Svečanost božičnjaka požarne straže.

Na svečanost božičnjaka, katero bomo obhajali
vtorek dne 25. t. m. zvečer ob 6. uri

v steklenem salonu tukajšnje kazine,

najljubnejše vabimo vse prave in podporne ude ter tudi druge prijatelje in dobrotnike našemu društvu.

Čisti dobiček bode na korist podpornemu fondu društvenemu.
V Ljubljani, dne 22. decembra 1877.

(403)

Odbor.

Hrvatska vina,

stara in nova, najboljše vrste, kakor sv. Ivanska, bunjačka, itd. se po 1 vedro in več dobodo pri

bratih Arko v Zagrebu.

(404—1)

Zum Jahreswechsel!

Die „Agramer Presse“ hat nunmehr ihren ersten Jahrgang vollendet. Trotz der ungünstigsten Verhältnisse, von offenen und geheimen Gegnern verfolgt und verdächtigt, von der Regierung gemassregelt, ist sie ihrer Haltung und der Aufgabe, die sie sich gestellt, treu geblieben. Sechs Verurtheilungen zu Gefängnisstrafen und schweren Geldbussen, sowie vierundvierzig Konfiskationen legen Zeugniß ab für die Unerschrockenheit, mit welcher die „Agramer Presse“ die von ihr vertretenen Grundsätze vertheidigt. Der steigende Beifall des Publikums, der ununterbrochen zunehmende Leserkreis, liefern uns den Beweis, dass das kroatische Volk in seinem unabhängigen Theile auf unserer Seite steht und dass ein unabhängiges, Recht und Wahrheit ohne Ansehen der Person vertheidigendes Volksblatt für Kroatien ein dringendes Bedürfniss ist.

Wir treten daher mit ungebeugtem Muthe und froher Hoffnung in den II. Jahrgang unseres Blattes ein.
Das politische und wirthschaftliche Programm der

AGRAMER PRESSE

bleibt unverändert dasselbe wie bisher, ebenso werden wir nicht nur die bisherige Reichhaltigkeit des Inhaltes beibehalten, sondern dieselbe noch unablässig zu steigern bemüht sein.

Alle politischen Nachrichten publiciren wir gleichzeitig mit den grossen Blättern in Wien und Pest. In Petersburg, Wien, Pest, Belgrad, Cetinje und vielen anderen Orten haben wir ständige Korrespondenten und erhalten wir namentlich ausführliche und zuverlässige

Original-Telegramme vom Kriegsschauplatze.

Die Reichhaltigkeit und Mannigfaltigkeit unseres Feuilletons, dem wir die höchste Sorgfalt zuwenden, hat in den weitesten Kreisen die grösste Anerkennung gefunden. Analog den grossen Wiener und Pester Blättern veröffentlichen wir nur Originalarbeiten und sind uns für den zweiten Jahrgang von den bedeutendsten kroatischen Gelehrten und Schriftstellern Beiträge für das Feuilleton zugesichert worden.

Mit Anfang des neuen Jahres beginnen wir mit der Veröffentlichung eines grossen Sensationsromanes von E. Wichert:

EIN STARKES HERZ.

E. Wichert, der Verfasser dieses Romanes, ist einer der bedeutendsten und geistvollsten Schriftsteller Deutschlands und sind wir überzeugt, dass dieser Roman den ungetheilten Beifall unserer Leser finden wird.

In unserem, bei Beginn des ersten Jahrganges veröffentlichtem Programm haben wir bezüglich der Reichhaltigkeit unseres Blattes Versprechungen gemacht, deren Erfüllung damals vielfach angezweifelt wurde. Der erste Jahrgang liegt nun vollständig vor und wir stellen es dem Urtheil unseres Lesepublikums anheim, ob wir die gemachten Versprechungen gehalten oder nicht. Wir sind überzeugt, dass dieses Urtheil ein anerkennendes sein wird, denn wir haben unsererseits es weder an Mühe noch an Opfer fehlen lassen, ein vorzügliches Volksblatt im Style einer grossen Zeitung zu billigem Preise unserem Volke zu bieten.

Die Erfahrung hat gelehrt und lehrt täglich, wie unbedingt nothwendig für Kroatien ein nach allen Seiten hin unabhängiges, ehrliches und freisinniges Volksblatt ist, welches dem Volke die Wahrheit sagt und das offiziöse Verschweigungs- und Vertuschungssystem aufdeckt. Die vielen Freunde, die unser Blatt gefunden, beweisen, dass wir das Richtige getroffen und sind wir überzeugt, dass alle unabhängigen Kroaten unser Blatt, die „Agramer Presse“ thatkräftig unterstützen werden, und dass daher der Leserkreis unseres Blattes von Neujahr angefangen, sich noch beträchtlich erweitern werde.

Die Redaktion der „Agramer Presse“.

Pränumerationsbedingungen:

Gauzjährig mit Postversendung oder Zustellung ins Haus . . . fl. 18. || Vierteljährig mit Postversendung oder Zustellung ins Haus . . . fl. 4.50.
Halbjährig . . . fl. 9. || Monatlich . . . fl. 1.60.

Wir ersuchen unsere p. t. Abonnenten, deren Pränumerationsvertrag mit dem 31. Dezember abgelaufen ist, dieselbe rechtzeitig erneuern zu wollen (eine Adressschleife wolle gefälligst der Postanweisung beigelegt werden), damit einer geregelten und ununterbrochenen Expedition entsprochen werden kann.

Pränumerations- und Insertionsaufträge sind zu richten an

Die Administration der „Agramer Presse“.

